

SEPSISZENTGYÖRGYI EGYHÁZI TUDÓSÍTÓ

Mit üzen Krisztus Király vasárnapja?

Krisztus Király ünnepe mozgóünnep a katolikus egyházi naptár szerint, az egyházi év legutolsó vasárnapján, advent első vasárnapját megelőzően emlékezünk meg Jézus királyi voltáról. Talán sokat hallottunk már róla, de vajon mit üzenhet ez a nap számunkra?

Néhány éve részt vettem egy lelkinapon, ahol megszólalt a Király vagy című dal, és azóta is ez az egyik kedvenc dicsőítő dalom – pedig jó párat hallottam már azelőtt, de ez volt az első olyan, amely úgy igazán szíven ütött, és hosszú időn keresztül visszhangzott a fejemben, és azóta is megdobbán a szívem, amikor csak meghallom. Mindössze néhány sorból áll, emiatt nem is jelent nagy kihívást a memorizálása, viszont annál több igazságot tartalmaz, amely most igazán aktuális lehet Krisztus király ünnepének kapcsán:

„Király vagy, király vagy, Jézus király!
Király vagy, király vagy, Jézus király!
Most felemeljük a szívünket,
most felemeljük kezeinket,
a trónod elé járulunk: imádvá légy!”

Sokféle gondolat megfogalmazódhat bennünk, ha a királyokról elmélkedünk, hiszen akaratlanul is feljöhetnek bennünk a

Feszty Masa: Töviskoronás Krisztus Király

történelem órák emlékei, amikor a különböző magyar és külföldi királyok tetteiről, politikájáról tanultunk. Természetesen, számos olyan király uralkodott, akikre tisztelettel felnézünk, megemlékezünk róluk, esetleg szentként tisztelünk, hiszen sokat tettek a

hazánkért/hazájukért, viszont bizonyos esetekben még a hideg is kiráz a királyok tetteitől, és talán sokkal inkább valami negatív érzéssel társul a király szó, mint pozitívval. Ugyanakkor eszünkbe juthatnak gyermekkori mesék, melyeknek igen gyakori szereplői voltak a királyok, inkább pozitív, mint negatív tulajdonságokkal, igazságos uralkodóként ábrázolva.

Jézussal azonban más a helyzet, Ő teljesen más, mint a földi királyok, vagy mint a gyermekkori király-elképzelésünk. Jézus királysága minden emberi elképzelést felülmúl, ezért teljesen normális emberi reakció, hogy kérdések ötlenek fel bennünk, hogy igazából nem is tudjuk, hogyan értelmezzük ezt az egészet, hogy vajon kicsoda valójában Jézus, milyennek képzeljük el, mit jelent az, hogy uralkodik a Mennyben és a földön, ítélt élőköt és holtakat? Egyáltalán milyen király Ő? Mit jelenthet az, hogy egyszerre igazságos és irgalmas is?

Ezekre a kérésekre a válaszokat földi életünk során sosem fogjuk 100%-ban megkapni, csupán a hitünkre és a tanításokra hagyatkozhatunk, de majd eljön az az idő is, amikor majd teljes királyi pompájában, dicsőségében láthatjuk Őt, színről színre. Tudjuk, hogy Jézus mindannyiunknak helyet készített az Ő királyi országában, és hazavár minket, hogy osztozzon velünk a dicsőségében.

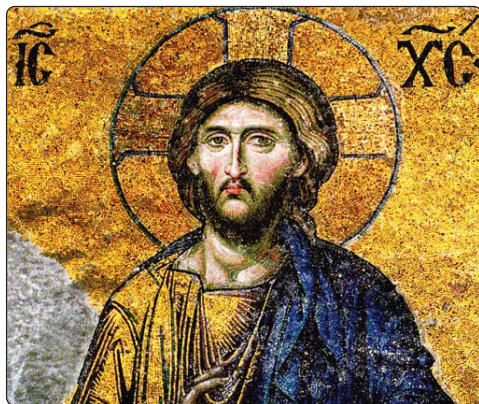
De ami most, a jelen pillanatában talán a legfontosabb, hogy azt a kérdést tegyük fel magunkban: kicsoda Jézus számomra? Milyen az istenképem? Tudom-e szívem királyának tekinteni? Vajon képes vagyok arra, hogy teljes ráhagyatkozással átadjam az irányítást Neki? Tudom-e úgy tisztelni, mint egy uralkodót, egy fenségest? Kész vagyok arra, hogy a keresztek is elfogadjam Tőle,

vagy csak a jót, a szépet, a kellemest? Tudok-e barátként, esetleg legjobb barátként, szerető atyaként tekinteni rá? Képes vagyok-e arra, hogy önmagáért, feltétel nélkül szeressem, és hálat adjak, hogy minden egyes nap mellettem van, és a nehézségek közepette se hagy el?

Ezen a vasárnapon arra hívlak, engedd be Őt a lelkedbe, és add át neki a koronát, hogy igazán a szíved királya lehessen, és engedd, hogy uralkodjon, és úgy alakítsa az életed, ahogy Ő jónak látja, hiszen végső soron az válik a leginkább a javadra!

Nagy Barbara

Forrás: romkat.ro

*Krisztus király a porba hullva,
Imádva áld a por fia,
Ó sírva, árván semmisülten,
Karját feléd kell tárnia.*

*Krisztus Király öt szent sebedbe
Helyezzük sebzett életünk,
Ó égi béke nagy Királya,
Szent békességet adj nekünk.*

*Krisztus Király csak egy a vágyunk,
Te benned élni s általad.
Hogy minden nyelv csak Téged áldjon
Az égen, földön s föld alatt.*

Magyar szentek és boldogok

– november 13. –

Ezen a napon a magyarországi szentekre és boldogokra emlékezünk, s ez az emlékezet kapcsolódik Mindenszentek napjához. Névtelen magyar szentek ők, egyháziak és világiak, férfiak és nők, akik hősi fokon gyakorolták a keresztény erényeket. Vannak köztük olyanok, akiket népi kegyelet és emberemlékezetet meghaladó kultusz övez, de köztük vannak a hétköznapiak ismeretlen hősei és szentjei, a mindennapok vértanúi és Istenbe merült misztikusai is.

Az utóbbi évszázadban számos magyar vonatkozású szentté- és boldoggá avatás történt (legtöbb szentünket az Árpád-háznak köszönhetjük).

X. Piusz pápa 1905-ben avatta boldoggá a három kassai vértanút.

XII. Piusz pápa 1943-ban kanonizálta Árpád-házi Szent Margitot.

Szent II. János Pál jóvoltából lettek szentek: Prágai (Árpád-házi) Ágnes (1989), a kassai vértanúk (1995), Nagy Lajos király leánya – Hedvig (1997), Árpád-házi Kinga

(1999). A szent pápa avatta boldoggá Apor Vilmos győri püspököt (1997), Romzsa Tódor munkácsi püspököt (2001), Batthyany Strattmann Lászlót (2003) és IV. Károly magyar királyt (2004).

XVI. Bendek pápa első magyar vonatkozású döntése Salkaházi Sára boldoggá avatásának engedélyezése.

A magyar szentek és boldogok legteljesebb arcképcsarnoka a krakkói Isteni Irgalmasság bazilikájának altemplomában 2004 októberében felszentelt Szentek közössége kápolnában látható. „Híres” szentjeinkről saját ünnepnapjaikon emlékezünk meg, november 13-án viszont kifejezetten azokra a boldogokra és szentekre gondolunk, akiknek nincs külön emléknapja, de itt éltek a magyar földön.

Forrás: internet

Mindenható, örök Isten, te megadtad, hogy egy napon ünnepeljük a magyar szentek és boldogok dicsőségét. Kérünk, hogy sokszoros közbenjárásukra áraszd bőven reánk nagy irgalmadat! A mi Urunk, Jézus Krisztus, a te Fiad által, aki veled él és uralkodik a Szentlélekkel egységben, Isten mindörökkön örökké. Ámen.

Ferenc
pápa
tanít
minket

Antonio Spadaro Ferenc pápa reggeli prédikációit gyűjtötte kötetbe. Az alábbiakban és az elkövetkező lapszámainkban ebből idézzük.

***A pillanat az emberé,
az idő Istené***

Két tanács, hogy megértsük a pillanatnyi idő folyását, és felkészüljünk az idők végére: imádság és remény. Az imádság, a megkülönböztetéssel együtt, segít megfejtani az élet minden egyes pillanatát, és Isten felé irányítani azokat. A reménység nagy hatótávolságú világitótorony, amely megvilágítja a végső kikötőt, egyéni életünk célját és - eszkatologikus értelemben - az idők végét is. Jézus elmagyarazza a hívőknek a templomban, minek kell megtörténnie a világ vége előtt, és biztosítja őket, hogy a legnagyobb dráma sem taszíthatja kétségbeesésbe az Istenben hívőket. „Ezen az úton, életünk és az egész világ vége felé tartva az Úr két dolgot tanácsol nekünk, két egymástól eltérő dolgot, melyek aszerint különböznek, hogy miként élünk, mert más a pillanatban, és más az időben élni.”

„A keresztény olyan ember, aki benne tud élni a pillanatban, de benne tud élni az időben is. A pillanat az, amit most a kezünkben tartunk: de ez nem az idő, mert ez elmúlik. Talán úgy érezhetjük, gazdái vagyunk a pillanatnak, de önámítás azt hinni, hogy gazdái vagyunk az időnek: az idő nem a mienk,

az idő Istené! A pillanat a mi kezünkben van, és a mi szabadságunkon múlik, miként ragadjuk meg. Sőt, a pillanatnak uraivá válhatunk, de az időnek csak egyetlen ura van, az egyedüli Úr, Jézus Krisztus.”

Jézus szavait követve nem engedhetjük, hogy „félrevezessenek a jelen pillanatban”, mert lesznek olyanok, akik a zűrzavart kihasználva azt mondják magukról, hogy ők a Krisztus. „A kereszténynek, aki a pillanat embere, rendelkeznie kell a jelen megéléséhez szükséges két erővel, két magatartással: imádság és megkülönböztetés.”

„Ahhoz, hogy ismerjem az igazi jeleket, hogy ismerjem az utat, amelyen járom kell ebben a pillanatban, a megkülönböztetés ajándékára és imádságra van szükségem, hogy azt jól csináljam. Ahhoz viszont, hogy az időre tekintsünk, amelynek Isten, Jézus Krisztus az egyedüli ura, nem rendelkezhetünk semmilyen emberi erővel. Az időre való tekintés erényét az Úrtól kell kapnunk ajándékba: ez a reménység! Ima és megkülönböztetés a pillanat számára; reménység az idő számára.”

„A keresztény így halad ezen az úton, pillanatról pillanatra imával és megkülönböztetéssel, az időt viszont a reményre hagyja.”

„A keresztény ember minden pillanatban tud várni az Úrra, az idők végén viszont remél az Úrban. A pillanat, hogy bölcsességgel járjuk utunkat, mely ismét csak az ő ajándéka: azzal a bölcsességgel, amely a pillanatban imádkozni és megkülönböztetni készlet, az időben pedig, mely Isten hírnöke, arra buzdít, hogy remélve éljünk!”

*„Eretnekségnek tűnhet, amit mon-
dok, de ez a legnagyobb igazság:
annál, hogy mi szeressük Istent, ne-
hezebb az, hogy engedjük, hogy ő sze-
ressen minket.”*

Ferenc pápa

Tours-i Szent Márton

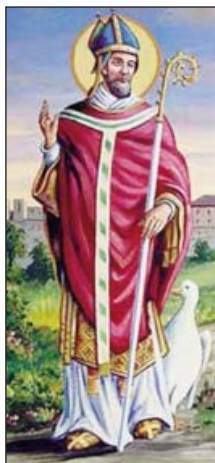
– november 11 –

Márton Pannóniában született 316 táján, 397-ben halt meg. Katona volt. Miután az Úr hívását meghallotta, kérte elbocsátását. Ezt a császár gyávaságnak bélyegezte. A legenda szerint Márton erre így válaszolt: „Ha kéresemet gyávaságnak becsmérled és nem hitnek, hát holnap majd védtelenül odaállok a csatasor elé, és Jézus nevében, a kereszt jelével, pajzs és sisak nélkül áthatolok az ellenségem.” Így is történt.

A legismertebb róla szóló történet szerint, amikor Márton még római katonatiszt és katekumen volt, lovon közeledett Amiens kapujához. A lova egyszer csak visszahőkölt az úton, mert megmozdult a hó, és egy koldus tápázkodott föl, akinek a vállán csak szakadozott rongyok lógtak. Éhezve és vacogva nyújtotta a kezét a tiszt felé, és alimizsnát kért. Márton azonban épp azelőtt játszotta el minden pénzét katonatársaival, s így kiáltott: „Akár hiszed, akár nem, egy árva rézpénz nincs a zsebemben, de azért várj csak, valahogy segíték rajtad!” Azzal fogta széles köpenyét, lekanyarította a válláról, majd a kardjával szelvében kettéhasította, és a felét odaadta a koldusnak.

Márton nem sokkal ezután megkeresztelkedett, leszerelt, és Poitiers püspökéhez, Szent Hilariushoz csatlakozott. Hazatérve megtéritette anyját, majd remeteéletet kezdett a Ligur-tengeri Gallinara szigeten. 359-ben áttelepedett Poitiers mellé, hogy Hilarius támasza lehessen. Cellája körül alakult a ligugéi, később Tours melletti cellája körül a marmoutier-i kolostor. 371-ben Tours püspökévé választották. Püspökként is szerzetesi egyszerűségben élt.

A Jeromos-féle Martirológium november 11-re teszi Szent Márton temetését. Rómában a VI. század óta ünneplik. Ő az első szentként tisztelt hitvalló.

Kultusza bizonyára már a honfoglalás előtt is virágzott Pannóniában. Tiszteletét Szent István is felkarolta: zászlaira a hadverő Márton képét festette. Szent Márton Szűz Mária után az ország patrónusa (patronus regni) lett. A magyar kereszténység bölcsője, a pannonhalmi bencés apátság Szent Márton tiszteletére épült a róla elnevezett hegyen, ahol az egyik hagyomány szerint a szent született.

A másik hagyomány Savariát, vagyis Szombathelyet tartja Márton szülővárosának. Az itteni, többszörösen átépített Szent Márton-templom, mely a régebben különálló Szentmárton falu temploma volt, a hagyomány szerint Márton szülőházának alapjaira épülhetett.

Az előtte lévő kutat már a középkorban „Szent Márton kútja” néven emlegették. Esterházy Pál szerint ennek vizével keresztelték meg „dicsőséges Szent Mártonunkat”.

A helyi kultusz híre az Udvarba is eljutott. II. Ferdinánd Szombathely városát a királyi kincstárnak járó minden rendes és rendkívüli adó fizetése alól minden időkre fölmentette, de egyben kötelezte is, hogy Márton ünnepén gondoskodják a szegényekről.

Istenünk, Tours-i Szent Márton püspök a te dicsőségedet szolgálta életében és halálában is. Add, hogy kegyelmed ereje bennünk is hatékonyan működjék, és szeretetedtől se élet, se halál el ne szakítson minket! A mi Urunk, Jézus Krisztus, a te Fiad által, aki veled él és uralkodik a Szentlélekkel egységben, Isten mindörökkön örökké. Amen.

Dsida Jenő:

Krisztus

Krisztusom,
én leveszem képedet falamról. Torz
hamisításnak érzem vonalait, színeit, sohase
tudlak ilyennek elképzelni, amilyen itt vagy.
Ilyen ragyogó kékszeműnek, ilyen jóllakottan
derűsnek, ilyen kitelt arcúnak, ilyen
enyhe pirosnak, mint a tejbeesett rózsa.
Én sok éjszaka láttalak már, hallgattalak is
számtalanszor, én tudom, hogy te egyszerű
voltál, szürke, fáradt és hozzánk hasonló.
Álmatlanul csavarogtad a számkivetettek
útját, a nyomor, az éhség siralomvölgyeit
s gyötrő aggodalmaid horizontján már az eget
nyaldosták pusztuló Jeruzsálemed lángjai.
Hangod fájó hullámokat kavart, mikor a sok
beszéd után már rekedten újra
szólani kezdte. Megtépett és színehagyott
ruhádon vastagon ült a nagy út pora,
sovány, széltől-naptól cserzett arcodon
bronzvörösre gyúlt a sárgaság s két
parázsló szemedből sísteregve hullottak
borzas szakálladra az Isten könnyei –

Deák Ferenc rajza

Emberi természet

*Az emberek ahelyett, hogy a valóságra
figyelnének, sztereotip elképzelésekre vála-
szolnak...*

Egy nemzetközi konferencia záróvacso-
ráján az amerikai küldött a mellette ülő kínai-
hoz fordult, és a levesre mutatva kissé leeresz-
kedően megkérdezte: – Ízleni leveske?

A kínai úriember buzgón bólogatott.
Kicsit később azt kérdezte, hogy: Szeretni
halacska?, majd: Szeretni husika? és végül:
Ízleni gyümölcske? A válasz rendre a kínai
nyájas bólogatása volt.

A vacsora végén a konferencia elnöke
bemutatta az est meghívott előadóját – nem
mást mint a kínai úriembert, aki aztán ame-
rikai szomszédja nem kis meglepetésére
tökéletes angolsággal, igen tartalmas és
szellemes beszédet tartott.

Az előadás végeztével a kínai fordult a
szomszédjához, és huncut mosollyal a sze-
mében azt kérdezte:

– Tetszeni beszédecske?

Anthony de Melo, SJ

A szív ébredése

Szent András apostol

– november 30. –

Szent János szerint András, aki halászatból élt, egyike volt annak a két tanítványnak, akik először követték Jézust. Kezdetben Keresztelő János tanítványai közé tartozott, de amikor meggyőződött róla, hogy Jézusban megtalálták a Messiást, hozzá csatlakozott. Ezért vitte el Jézushoz a testvérét, Simon Pétert is. A kenyérszaporítás előtt András jelentette Krisztusnak, hogy „van itt egy fiú, akinek van két árpakenyere és öt hala”.

Szent Márk evangéliuma szerint Jézus maga hívta meg Andrást Simonnal és Zebedeus fiaival, Jakabbal és Jánossal együtt a Galileai-tó partján András jelen volt, amikor Péternek, Jakabnak és Jánosnak az utolsó időkről beszélt Jézus az Olajfák hegyén, és Fülöppel ő vitte a pogányokat Jézushoz az utolsó napokban.

Az apostolok szétválása után András Kis-Ázsia tartományban a Fekete-tengertől délre fekvő vidéken, Trákiában és Görögországban hirdette az evangéliumot. Biztosnak látszik a hagyományban élő adat, hogy 60-ban az achaiiai Petra városában keresztre feszítették. Keresztjének szárait nem derékszögben, hanem átlósan (X alakban) ácsolták, ezért nevezik András-keresztnek ezt a formát.

Ereklyéit a 4. századtól Konstantinápolyban őrizték, majd 1208-ban erőszakkal átvitették az itáliai Amalfiba. 1964-ben a keleti és nyugati egyház kiengesztelődésének jeleként az apostol ereklyéi visszakerültek Petrába, vértanúsága helyére. Ünnepeét Rómában a 6. század óta ünneplik.

András életéről az evangéliumokból keveset tudunk, de annál többet árul el az András cselekedetei című apokrif könyv, amely elbeszéli, milyen viszontagságok közepette vitte az apostol Krisztus örömhírét Örményország napégette pusztaságain, Kurdisztán

Szent András szobra a Szent Péter bazilikában

szakadékos hegyein át a Fekete-tenger partjáig. Feltűnt a szkíták földjén is, és hirdette az evangéliumot a nomád pásztorok és vadászok sátraiban. Végigjárta Trákiát és Görögországot, végül Achaiában Aegeas prokonzul elé állították. Itt András nagy beszédben tárta föl a kereszt által történt megváltást. A helytartó egyre türelmetlenebbül hallgatta, végül börtönbe vettette. Amikor a legválogatottabb kínzások sem törték meg, Aegeas parancsot adott, hogy feszítsék keresztre. Amikor András megpillantotta a számára készített keresztet, hangosan fölkiáltott: „Üdvözlégy, szeretett kereszt! Te szépséget és ragyogást nyertél az Úr tagjaitól. Mert mielőtt az Úr fölszállt volna reád, a föld rémülete voltál, most azonban rajtad keresztül az én Uramhoz megyek!”

Halála pillanatában csodálatos fény ragyogta körül, és Krisztus hűséges vértanúja látta, hogy dicsőségében jön el érte az Úr.

Kérünk Istenünk, legyen közbenjárónk az örökkévalóságban Szent András apostol, aki itt a földön igehirdetője és vezetője volt Egyházadnak. A mi Urunk, Jézus Krisztus, a te Fiad által, aki veled él és uralkodik a Szentlélekkel egységben, Isten mindörökkön örökké. Amen.

Püspöki Szinódus: közösség - részvétel - misszió

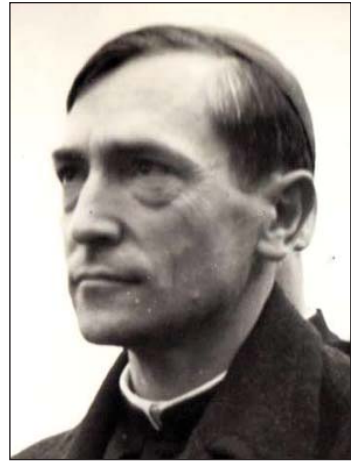
Az októberben Rómában zajló püspöki szinódus XVI. rendes közgyűlésén első alkalommal vesznek részt szavazati joggal a püspökök mellett világi hívők, szerzetesek, szerzetesnők is, hogy megvitassák és előkészítsék a tanácsadásra szánt dokumentumot a pápának.

Hazánkat képviseli a román püspöki konferencia részéről dr. Kovács Gergely gyulafehérvári érsek, örmény apostoli kormányzó; a pápa által kinevezett tagként Pál József Csaba temesvári püspök, valamint Cristian Dumitru Crișan fogaras-balázsfalvi görögkatolikus segédpüspök, szakértőként pedig Csiszár Klára egyetemi tanár.

Egyháztörténeti újdonság, hogy Ferenc pápa Európa, Ázsia, Afrika, Észak-Amerika, Dél-Amerika, Óceánia, illetve a Közel-Kelet részéről 10-10 szavazati joggal rendelkező nem püspök tagot jelölt ki a közgyűlésre, akik Isten népét, a világegyház kulturális és nyelvi sokszínűségét jelenítik meg. A vatikáni sajtótájékoztatón Mario Grech bíboros, a szinódus általános titkára hangsúlyozta, hogy a küldötteket úgy választották ki, hogy egy „egyveleget” állítsanak elő az egyház különböző részeiből.

Szinódus: görög eredetű összetett szó. „Szün”: együtt, egyszerre, egyik a másikra. „Odosz”: út. „Szünodosz”: összejövétel, találkozás, egyesülés. Szó szerinti értelmében jelent *együtthaladást, közös utat*. Nincs két egyház, egy a papoké és püspököké, egy külön pedig a világi hívőké. A megkeresztelt világi hívők nem a papság munkájának a „kívülálló” tárgyai, hanem ők is az egyház alanyai. Erről már Prohászka Ottokár is sokat írt.

Márton Árontól is távol állt a klerikális felfogás, 1972-ben mondta: „A külső kleri-

kalizmus, az Egyház túlzott befolyása a politikai életre visszafejlődött; s szünőfélben van a belső klerikalizmus is, a klerikusok gyámkodása a laikusok fölött.”

Márton Áron nemcsak a papság és a világi hívők egymásrautaltságára, egy úton, közös úton (szünodosz) járó lelkületére hívta fel a figyelmet, hanem a világrészek közös bajára, egymásrautaltságára is. Botránynak tartotta azt, hogy a világ egyharmada jólétben él, miközben a világ kétharmada éhezik.

Márton Áron 1971-ben a világ püspökei előtt beszédet mondott a II. püspöki szinóduson. ***Botránynak tartotta, hogy a nyugati világ egyházaiban a papság magánéleti problémái jelentik a fő hangsúlyt, miközben a volt gyarmati országok népe változatlanul éhezik.***

Az akkori szinódus félidejében Roger Etchegaray Marseillei-i érsek, későbbi bíboros sajtókonferenciát tartott, és felhívta a világ figyelmét Márton Áronra, hogy az akkori vitában az ő beszéde képviseli a helyes szemléletet. ***Az egész világnak egy úton, közös úton kell járnia. Ma minden eddiginél élesebben látni, hogy a széttartó utak zsakutcák az egész világ számára.*** A földrészeknek egymásra kell figyelni!

Forrás: internet

Adventre készülődve

Advent: a várakozás megszentelése. Rokona annak a gyönyörű gondolatnak, hogy „meg kell tanulnunk vágyakozni az után, ami a miénk.

Gyermekkorunkban éltünk így. Vágyakoztunk arra – ami biztosan megjött. Télen: az első hóesésre. És várakozásunk ettől semmivel sem volt kisebb, erőtlenebb. Ellenkezőleg: nincs nagyobb kaland, mint hazaérkezni, hazatalálni – beteljesíteni és fölfedezni azt, ami a miénk. És nincs gyengébb és „jogosabb” birtoklás se, mint szeretnünk azt, akit szeretünk és aki szeret minket. Csak a szeretetben, csak az ismerősben születhet valódi „meglepetés”, lehetséges végeérhetetlenül várakoznunk és megérkezniünk, szakadatlanul utaznunk és szakadatlanul hazatalálnunk.

Minden egyéb kaland, minden egyéb megismerés és minden egyéb várakozás véges és kérdéses. Így értem azt, hogy a karácsony a szeretet és advent a várakozás megszentelése.

Az a gyerek, aki az első hóesésre vár – jól várakozik, s már várakozása is felér egy hosszú-hosszú hóeséssel. Az, aki hazakészül, már készülődésében otthon van. Az, aki szeretni tudja azt, ami az övé – szabad, és mentes a birtoklás minden görcsétől, kielégíthetetlen éhétől-szomjától. Aki pedig jól várakozik, az időből épp azt váltja meg, ami a leggépiesebb és legelviselhetlenebb: a hetek, órák, percek kattogó, szenttelen vonulását. Aki valóban tud várni, abban megszületik az a mélységes türelem, amely szépségében és jelentésében semmivel se kevesebb annál, amire vár.

Az adventi várakozás lényege szerint: várakozás arra, Aki van; ahogy a szeretet misztériuma sem egyéb, mint vágyakozás az

után, aki van, aki a miénk. Persze, erről a várakozásról és erről a vágyódásról csak da-dogva tudunk beszélni. Annál is inkább, mivel Isten valóban megtestesült közöttünk, vállalva a lét minden súlyát és megosztottságát. És mégis, túl idő és tér vastörvényén, melynek – megszületvén Betlehemben – maga a teremtő Isten is készséggel és végzetlenül önátadással vetette alá magát. Advent idején mi arra várakozunk és az után vágyódhatunk: ami megtörtént, és akit kétezer esztendeje jól-rosszul a kezünk között tartunk. Vágyódunk utána és várakozunk rá, azzal, hogy Isten beleszületett az időbe, módunkban áll kiemelkedni az időből.

Az adventi várakozás hasonlít a megemlékezéshez, de valóban mindennél távolabb áll tőle. Valódi várakozás. Pontosan úgy, ahogy a szeretet mindennél valóságosabban vágyakozik az után, akit magához ölel és örök újszülöttként a karjai között tart.

Pilinszky János
„Szög és olaj”

Rónay György:

Advent első vasárnapja

Amikor a fák gyümölcsöt teremnek,
tudhatjátok, hogy közel van a nyár.
Tüdre dobhatsz, Kertész, mert nem terem
meg
korcs ágaimon más, mint a halál?
Amikor jelek lepik el a mennyet,
álmunkból kelni itt az óra már.
De ha hozzám jössz, pedig megüzented,
angyalod mégis álomban talál.
Meg akartál rajtam teremni, rossz fán;
Nem voltál rest naponta jönni hozzám.
Ajtóm bezártam. Ágam levetett.
Éjszakámból feléd fordítom orcám:
boríts be, Bószég! Irgalom, hajolj rám!
Szüless meg a szívemben, Szeretet!

Pap bácsi, kösd be a cipőmet!

ezzel a címmel jelent meg a Magyar Kurír gondozásában egy Szent II. János Pál pápáról szóló történeteket, anekdotákat tartalmazó kis könyvecske. Az alábbiakban és az elkövetkező lapszámainkban ebből idézünk.

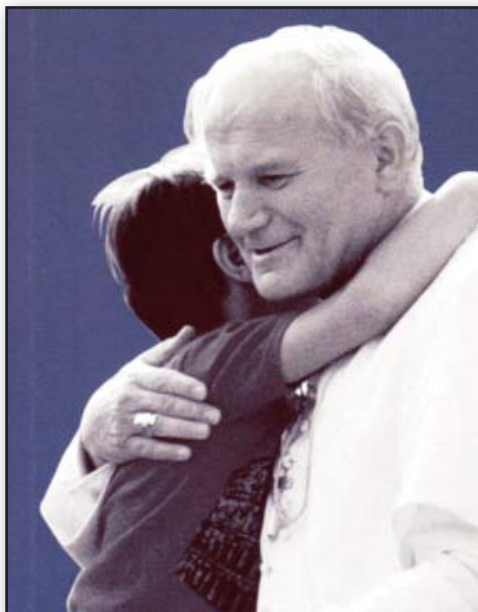
Egy egészen egyszerű beavatkozás

2005 elején II. János Pál egészségi állapota válságosra fordult. Titkára, Dziwisz bíboros mesélte el a következő megható történetet:

„Éjjel a Szentatya állapota tovább romlott, így másnap reggel ismét vissza kellett térnie a klinikára. A gyógyszeres kezelés sajnos ezúttal nem segített. Már nem segített. Buzzonetti doktor az orvostársaival végül arra a megállapításra jutott, azonnal gémeztést kell végrehajtaniuk, hogy ezáltal biztosítsák szabad légzését, és így megakadályozzák a fulladás veszélyét. Ezt vele is közölték, mire ő hozzám fordult, és fülembe súgva azt kérdezte, nem kérhetném-e meg az orvosokat, vajon nem halaszthatnák el ezt a beavatkozást nyári szabadsága idejére. A jelenlévők reakcióját látva azonban azonnal beleegyezett a műtétbe. És ekkor még egyszer megajándékozott bennünket sajátos humorérzékének egy újabb gyöngyszemével. Buzzonetti doktor megpróbálta vigasztalni, és azt mondta neki: »Szentatyám, ez egy egészen egyszerű beavatkozása Mire ő: »Egyszerű? Kinek?«»

Egy nőhöz intézte utolsó szavait

Stanislaw Dziwisz bíboros, a pápa titkára így idézte fel II. János Pál földi életének utolsó napját: „Mielőtt valakivel találkozott

volna, vagy egy fontos döntést kellett hoznia, mielőtt aláírt volna egy dokumentumot, vagy valahová elutazott, mindig mindent megbeszélt az Úrral. Előbb mindig imádkozott.

Így ezen a napon is, mielőtt elindult volna a végső nagy útra, a körülötte lévő személyek segítségével elvégezte minden napi imáját, a szentségimádást, az elmélkedést, még a vasárnapi Olvasmányos imaórát is.

Egyszer csak Tobiana nővér felfigyelt a tekintetére. Közel hajolt hozzá, és akkor a Szentatya alig hallható hangon fülébe súgta: »Engedjetez hazatérni az Atya házába.« A nővér erre kiszaladt a szobából, el akarta mondani nekünk is, mit mondott a pápa, de megindultságában sírva fakadt. Csak később gondolkodtam el ezen: milyen csodálatos, hogy a Szentatya egy nőhöz intézte utolsó szavait.”

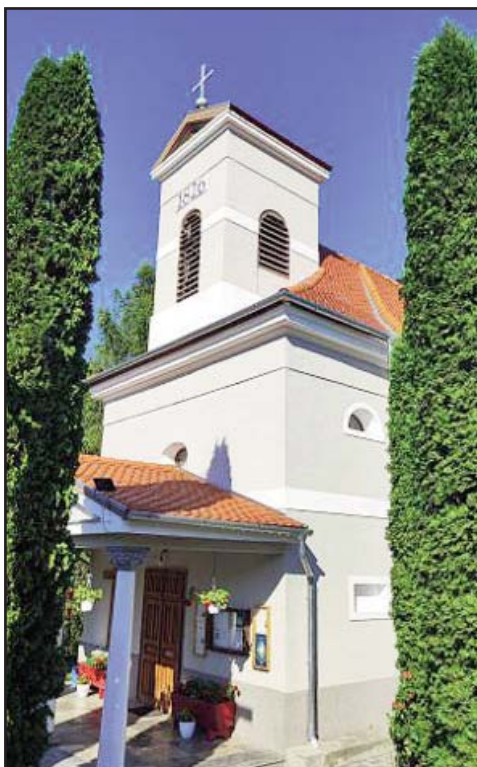
Kudzsir

Latin neve Canentum, magyarul Kudzsir, románul Cugir, németül Kudsir.

Dél-Erdély egyik szórvány plébániája, a magyarság és a katolikus hívek szempontjából egyaránt.

Kudzsir első írásos említése a kenyérmezői csatával kapcsolatos (1479. október 12.). Kenyérmező Kudzsir és Alkenyér között fekszik. Itt aratott győzelmet Báthori István és Kinizsi Pál hada Ali Beg csapata fölött.

1803-ban a császári kincstár földet, erdőt vásárolt a vasüzem számára. Az idetelepült mesterek, munkások részére 1825-ben katolikus templom épült. Mivel a telepések az Osztrák-Magyar Monarchia különböző részéből jöttek, anyanyelv szerint vegyesek voltak.

A Jézus Szent Vére templom

1857-ig a közeli ferences plébániák látták el (Ósebeshely, Szászváros). 1857-től Haynald Lajos önálló plébániává nyilvánította. Első plébánosa Nagy Ignác volt (1857-1963). A templom a kincstár költségén épült Bahnal Lőrinc gyárigazgató támogatásával.

1857-től 32 plébános szolgált Kudzsiron. 1873-ban a hívek száma 600, jelenleg mintegy 150 a hívek száma, ebből kevés magyar ajkú, a többségi százalék pedig román, illetve elrománosodott magyar, német és szlovák. Éppen ezért a lelkipasztoráció inkább román és magyar nyelven zajlik, nagyobb ünnepek alkalmával németül is.

A közösség öntudatosan magáénak érzi az Egyházat, folyamatosan zajlanak felújítási munkálatok.

Jelenleg a templom építésének 200. évfordulójára készül a közösség.

Az ünnepre való előkészületek jegyében a 2022. évben sikerült állami támogatás által a templomtető felújítása, és 2023. július első vasárnapjára, a templombúcsúra „Jézus Szent Vérének” ünnepére a templom teljes külső felújítása is befejeződött.

Igy a templom bejárata, a templom szentélye, és a sekrestye fölötti részeken is az egykori bádoggal jó minőségű cserépre cserélődött. A külső meszelés által, valamint a templomtoronyra elhelyezett 1826 évszám üzeni a közösségbe érkezőknek, hogy nemso-kára két évszázadot ünnepel a közösség.

Msgr. dr. Kerekes László püspök atya a templombúcsú alkalmából újra megáldotta a felújított templomot.

Örökös szentségimádási nap: július 06.

Szentmisék:

Vasár- és ünnepnapokon: 10:30 órakor.

Hétköznap: 16:30

Forrás: ersekseg.ro

MAGUNKRÓL – MAGUNKNAK

A szent keresztségben részeseült:

– Zsók Babett.

Az Úr hat testvérünket hívta haza:

– Chirița Berta, Walter István, Bara Pál,
Ursu Erzsébet, Székely Márta Éva, Bíró
Rozália.

Irgalmas Jézus, adj nekik örök nyugodalmat!

■ Az idén sikerült a plébánián és a közösségi termeknél, irodáknál a gázvezetékeket teljesen újba tenni, és a fűtésrendszeren tovább javítani a hatékonyabb és gazdaságosabb működés érdekében. A fűtésrendszer javításához a *Polgármesteri Hivataltól is kaptunk támogatást, amit hálásan köszönünk.*

■ A temető részletes feltérképezésével kiderült, hogy van még szabad sírhely, tehát, ha valaki sírhelyet szeretne igényelni, megteheti. A kéréseket továbbra is a plébánia irodáján lehet beadni.

■ Kérjük a kedves testvéreket, hogy akiknek sírja van a katolikus temetőben, igyekezzenek a sírokat rendben tartani. Tudom, hogy sokuknak ezt egyáltalán nem kell mondani, de esetleg juttassák eszükbe azoknak is, akiknek talán egyéb elfoglaltságuk miatt ez elkerülné figyelmüket.

■ Kérjük szóljanak azoknak, akik elmaradtak az egyházi hozzájárulás kifizetésével, hogy érdemes még az idén ezt törleszteni,

mert még elfogadunk visszamenőleg évi minimum 50 lejt, de januártól már visszamenőleg is 80 lej lesz a minimum. Hálásan köszönjük mindazoknak, akik rendszeresen ezt is fizetik, gondosan és nagylelkűen erre is odafigyelnek. Isten fizesse!

■ Október 21-22-én, szombaton és vasárnap egyházközségünk kórusa és egyháztanácsa, a Pro Populo Egyesület szervezésében meglátogatta a Szebenben és Gyulafehérváron szorványban élő katolikus közösséget. Kórusunk a szentmisén énekelt, ezzel is megajándékozva az ott élőket. Ezt a kezdeményezésünket a *Kovácsna Megyei Tanács támogatja, amit ez úton is köszönünk!*

Havi rendszerességgel a következő családos programokat tartjuk:

• Minden hónap első vasárnapján 11:00 órától gyerekmise, mise után pedig találkozás a családokkal a plébánián egy kis enni-, innivaló mellett.

• Minden hónap negyedik péntekén este 19:00 órától a plébánián találkozó házások részére, amelyen a házasság vagy gyereknevelés témájával foglalkozunk film, előadás vagy interaktív tevékenységek keretében.

EGYHÁZI TUDÓSÍTÓ

Katolikus havilap.

Kiadja a sepsiszentgyörgyi
Szent József plébánia.

Főszerkesztő: Ilyés Zsolt.

email: egyhazitudosito@gmail.com

Szerkesztés, tördelés: Dávid Péter.

Nyomda: DEICO – Sepsiszentgyörgy

ISSN: 2248-1532